

Sygn. akt III KK 21/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lutego 2020 r.,
sprawy **R. P. i M. P.**
skazanych z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt V Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanych R. P. i M. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego - w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy w G., w sprawie II K (...), uznał podejrzanego R. P. za winnego popełnienia przestępstw z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 i § 3 kks oraz z art. 271 § 1 i § 3 kk i skazał wymienionego na karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze roku i dziesięciu miesięcy oraz grzywnę czterysta stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na osiemdziesiąt złotych, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres pięciu lat. Tym samym

wyrokiem Sąd uznał podejrzaną M. P. za winną popełnienia występku z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 i § 3 kks i skazał wymienioną na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby pięciu lat oraz na grzywnę w wysokości trzysta stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę osiemdziesiąt złotych. Sąd zobowiązał również każdego z oskarżonych do uiszczenia wymagalnej należności publicznoprawnej, której nie uiszczono w kwocie 1.434.975,00 zł. Na mocy art. 24§ 1 kks Sąd uczynił odpowiedzialny posiłkowo w całości za nałożoną na oskarżonych karę grzywny podmiot G. sp. z o.o. oraz na mocy art. 24 § 5 kks zobowiązał wskazany podmiot do zwrotu w całości korzyści majątkowej w kwocie 2 869 950 zł, jaką spółka uzyskała w związku z zachowaniem przypisanym oskarżonym. Przedmiotem wykonawczym zarówno przestępstwa z art. 56 § 1 kks, jak i z art. 271 §1 i 3 kk była m.in. faktura VAT nr (...) z dnia 19.12.2007r. wystawiona przez G. Sp. z o.o. w G. z tytułu sprzedaży opracowania koncepcji działalności G. Sp. z o.o. w G.

Od wyroku apelację wywiódł zarówno Prokurator jak i obrońca oskarżonych M. P. i R. P. .

Prokurator zaskarżył wyrok w części co do orzeczonej w pkt VII i X wyroku odpowiedzialności posiłkowej G. sp. z o.o. zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 124 kks, polegającą na wydaniu orzeczenia co do pociągnięcia do odpowiedzialności posiłkowej za nałożoną na oskarżonych karę grzywny, a także zobowiązanie do zwrotu w całości korzyści majątkowej uzyskanej w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonym w pkt I i V wyroku podmiotu G. sp. z o.o. bez uprzedniego wydania postanowienia o pociągnięciu do odpowiedzialności posiłkowej we wskazanym zakresie. Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obróńca oskarżonych zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonych, a wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił szereg uchybień polegających na naruszeniu przez Sąd a quo przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, obrazę przepisów prawa materialnego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia. Rozwijając wyżej wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji lub umorzenie postępowania w zakresie zarzutu związanego z wystawieniem faktury z dnia 19 grudnia 2007 r. Obróńca w apelacji zarzucił również rażącą niewspółmierność wymierzonych przez Sąd kar.

Sąd Okręgowy w G. w wyroku z dnia 25 września 2019 roku, w sprawie V Ka (...), uwzględnił apelację wywiedzioną przez prokuratora i zmienił wyrok w ten sposób, że uchylił punkty VII i X wyroku, a w pozostałej części utrzymał wyrok w mocy.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanych w zakresie jego pkt II na ich korzyść. Obróńca podniósł w kasacji zarzut:

1. uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 8 kpk polegającego na tym, że orzeczenie zostało wydane pomimo to, iż postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone, tj. postępowanie, które toczyło się przeciwko R. i M. P. przed Sądem Rejonowym w G. pod sygn. akt II K (...).

Obróńca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt II i umorzenie postępowania, o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanych, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Nie ulega wątpliwości , że wskazane w art. 439 § 1 kpk bezwzględne przyczyny odwoławcze , których przecież stwierdzenie implikuje zawsze konieczność uchylenia dotkniętego nimi orzeczenia , niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów , nie powinny podlegać wykładni rozszerzającej. Decyduje o tym wyjątkowy charakter tej regulacji i kasatoryjny reżim rozstrzygnięć , które w oparciu o nią zapadają. Stąd też oczywistym warunkiem zastosowania tego przepisu jest rzeczywiste zaistnienie sytuacji procesowych , które spełniają wymogi przewidziane dla przyjęcia aktualizacji poszczególnych wskazanych w tym przepisie uchybień – z woli prawodawcy uznanych za bezwzględne i powodujące tak drastyczne skutki w toku kontroli instancyjnej (jak i kasacyjnej).Przywołana w kasacji bezwzględna przeszkoda prawna w postaci res iudicata zaistnieje tylko wówczas , gdy dojdzie do takiej sytuacji procesowej w której wydano już wcześniej w sprawie o ten sam czyn tej samej osoby prawomocne orzeczenie kończące postępowanie karne.

W badanej sprawie nie doszło jednak do zaistnienia uchybienia wskazanego w zarzucie kasacyjnym. Z treści tego zarzutu wynikało, jakoby w niniejszej sprawie zostało wydane orzeczenie pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone. Świadczyłoby to o wystąpieniu bezwzględnej podstawy odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Tymczasem przedmiotem postępowania, w którym zapadł zaskarżony wyrok, był inny czyn niż czyn będący przedmiotem postępowania w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w G.. W rozpoznawanej sprawie zachowanie skazanych polegało na podaniu nieprawdy w zeznaniu CIT-8 poprzez zaniżenie przychodów i zawyżenie kosztów uzyskania przychodów, a w przypadku R. P. także na wystawieniu faktury Vat niezgodnej z prawdą. Z kolei w postępowanie, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w G. dotyczyło zachowania polegającego na podaniu nieprawdy w deklaracji VAT-7. Okoliczność, że w tle zachowań polegających na podaniu nieprawdy w deklaracji VAT i zeznaniu CIT, było wystawienie niezgodnej z prawdą faktury VAT, nie wpływa na przyjęcie tożsamości tych czynów. Do podania nieprawdy w deklaracji VAT i zeznaniu CIT mogło dojść niezależnie od tego, czy wystawiono tę fakturę czy jej nie wystawiono. Fakt wystawienia takiej faktury VAT uwiarygadniał deklarację oraz zeznanie, ale ich złożenie stanowiło odrębny czyn. Podobnie, pomiędzy zachowaniem polegającym na złożeniu niezgodnej z prawdą deklaracji i niezgodnego z prawdą zeznania nie ma tożsamości. To są odrębne zachowania, dotyczące różnych podatków, stanowiące odrębne czyny.

Trafnie ujęła to w odpowiedzi na kasację prokurator, która stwierdziła, że ta sama czynność dokumentowana fakturą VAT wpływa na rozliczenie podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób prawnych. Jednak podanie nieprawdy w deklaracji oraz w zeznaniu, nawet jeśli zachowania te wiążą się z ujęciem wcześniej wystawionej faktury w deklaracji VAT albo zaliczeniem danych z tej faktury po stronie kosztów uzyskania przychodu albo przychodu, stanowią odrębne zachowania. Stanowią one realizację obowiązków wynikających z różnych przepisów, dotyczą ich inne deklaracje, okresy i terminy rozliczenia.

Brak jest zatem podstaw do uznania zasadności wniesionej przez obrońcę kasacji i tym samym uznania , że zaskarżony nią wyrok jest dotknięty uchybieniem w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k.